

Jytte svarede først ikke noget. Hun lænede sig tilbage i Stolen og saae ud af Vinduet.

»Ja, jeg er den evig uforanderlige,« sagde hun saa i en Tone, der skulde være spøgende. »Hos mig er ikke Skygge af Omskiftelse — som skrevet staar.«

»Men nu har du dog forlovet dig,« sagde Veninden med et fortroligt Nik. »Eller er det endnu en Hemmelighed?«

Jytte saae paa hende med store Øjne.

»Hvor falder du paa det?«

»Er det ikke sandt?... Saa maa du virkelig undskylde. Det blev mig sagt for aldeles bestemt. Der blev endogsaa nævnet et Navn. — Jeg er forfærdelig ked af, at jeg sagde det, Jytte. Du maa ikke være vred paa mig.«

Jytte var bleven bleg. Og Venindens Undskyldninger gjorde kun hendes Pine værre. Hun vendte Ansigtet bort, trak paa Skuldren og slog igen ind i den spøgefulde Tone.

»Det er ikke noget nyt for mig. Folk har jo altid haft travlt med at slæbe mig til Brudekareten. Efterhaanden tager jeg det temmelig roligt. Men naturligvis gør det mig ondt, at jeg stadig skal skuffe Forventningerne. Jeg maa jo aabenbart være mine Venner et Bryllup skyldig.«

Døren til Herreværelset gik i det samme op. Jægermesteren kom ind tilligemed Lægen, der havde